

és
irány
nyugat

Érzem, bezáruk a kör, sejttem őket odakint, intézik a húzásaikat, kihelyezik démon-strici csalimadaraikat, nyugtatóknak a kanál és a csepegtető fölött, amit a Washington Square állomáson dobtam el, átugrok a forgókorláton, és két kanyarral leloholok a vaslépcsőkön, elcsúszok egy kifelé tartó A-járatot... Fiatal, jóképű, kefehajú, borostyánligás, reklámiroda-főnökszerű buzicsíra rántja vissza előttem az ajtót. Éppen neki való figura vagyok. Tudod, az ilyen krapek nagyozol azzal, milyen jóban van a pincérekkel, taxisokkal, dumával velük, hogy kik a legjobb bunyósok meg rögbicsatárok, a Nedick pénztárosát a keresztnévén szólítja. Egyszóval igazi seggfej. Még épp jókor lohol be a peronra a kábítószeres zsaru fehér lódenben (képzeld, fehér lódenben próbál ráta-padni az emberre, és még azt hiszi, elmegy narkósnak). Szinte hallom, ahogy nyüsszent, baljában a műszerparkom, jobb mancsa a stukkeren.

– Valamit leejtettél, haver...

De szerencsére már húz ki a szerelvény.

– Viszlát, hekuci! – rikkantok, s ez persze már a buzinak szóló B-szereposztásból való. Belenézek a szemébe, felmérem villogó fehér fogsorát, Floridában cserzett bőrét, kétszáz dolláros halszállkás öltönyét, legombolt gallérú Brooks Brothers ingét és a kezében színpadit kellékként lóbált *The Newst*.

– Kizárólag képregényt olvasok.

Szögfej kezdi megjátszani magát. A „gubó”-ról hadovál, hogy időnként ő is szív, és mindig tart annyit, hogy megkínálhassa a menő hollywoodi fejeket.

– Kösz, kölyök – mondom. – Látom, közülünk való vagy.

A képe felragyog, mint a telitalálatos flippergép, hülye párban úsztatott összhatással.

– Befűjtak – teszem hozzá rosszkedvűen. (Jegyzet: A blikkfang kedvéért a tolvajnyelv egyik speciális tájszólását használok.) Közelebb húzódok hozzá. Kábszertől ragacsos ujjaimmal fényes műselyem jakója ujját bögyörésem.

– Vértestvérem a rozsdálló Tüben, bizony mondom neked, az efféle igazán megérett az élestöltetre. (Jegyzet: ez a mérgezett kábszeres kapszula. Ezt adják el annak a kábszeresnek, akit el akarnak intézni. Nemegyszer a besúgók is ilyet kapnak. Az élestöltet rendszerint sztrichnin, mert szemre, izre pont olyan, mint a kábítószer.)

– Láttad már, hogyan hat az élestöltet, kölyök? Én láttam a sánta Gimpet: Phillyben szedte be. Egyirányú kupitükörrel rendeztünk be neki egy szobát, és egy tízest szedtünk per kopolyú a kukkolóktól. A tít már ki se tudta húzni a karjából. Nem bírják kihúzni, ha jó a töltet. Így is találják meg őket, a fecskendő tele van alvadttal vérrel, kilóg elkékült karjukból. A tekintete, amikor hatni kezdett! Hát, kölyök, az aztán igazán sikkes volt...

– Emlékszek, amikor még a Vigilantéval, a csósszel utaztam – a legjobb álzsaru az Iparban. Odaát Chi...-ben. Megdolgoztattuk a homokosokat a Lincoln Parkban. Egyik éjszaka a Vigilante kovbojsizmában jön munkába, fekete mellény, oltári nagy bádoggal, lasszó a vállán. Mondok neki: – Mi ütött beléd? Bizseregsz már?

Épp csak rám pislant, és megszólal: – Kezeket föl, idegen! – Azzal előránt egy ócska, rozsdás hatlövetűt, én meg át a városra, a golyók csak úgy füttyögnek körülöttem. Három

buzit kicsinált, mire a zsaruk begyűjtötték. Mert a Vigilante kiérdekelte a nevét...

– Kapisgálsz, hány szólas megy át a homokosoktól a hírlózkhoz? Mint a „tétre tét”, amikor közlöd valakivel, hogy ugyanabban utaztok?

– „Alsó madárfogas.”

– „Szólj a Morfós Kölöknek, hogy azzal a buzival franciázhat.”

– „Éber Stréber rövidre vette a figurát.”

– A Cipőboltos Srác (onnan a becéje, hogy cipőboltban vágja meg a fétisbuzikat) aszongya: „Úgy add a baleknak, hogy legyen benne egy kis kájé (kokain-yagé keverék). Meglátod, nyúszítve jön vissza majd, hogy még vegyen.” És amikor a Srác ráérez egy balekra, valósággal zihálni kezd. A pófája kidagad, az ajka elkékül, mint az eszkimónak, ha rájön a kangörccs. Azután lassan, nagyon lassan, tapogatózva megközelíti a balekot, elkezd körültapogatni az ujjáival, amikről már lerohad a felhám.

– A Bugrisnak átlátszó kisfiútekintete van, úgy süt ki belőle, mint a kék neonfény. Egyenesen a *Saturday Evening Post* címlapjáról szállott alá, és narkóöntetben tartósítja magát. Az ő balekjai egyszer sem emelnek panaszt ellene, a svindlereknek meg kifejezetten az idegeire megy ez a Bugris. Egy szép napon a Kicsi Kék Fiúcska meglép, és ami ezután következik, attól egy mentős is kiokádja a belét. A Bugris a végén bepörög, elhagyott automata büfékben, kihalt metróállomásokon rohángászik üvöltve: „Gyere vissza, Kölök! Gyere vissza hozzám!” – és megy a fiúja után egyenesen az East Riverbe, belegázol a koton- és narancshéjalmokba, elázott újságpapír-mozaikos trutymóba, le a néma fekete iszapba, a betonba döngölt gengszterek közé, a fegyverszakértők kutackodásától kímélendőre lapított pisztolyaik közé.

Látom, a krapekom tűnődik: – Micsoda fej! Ha ezt leadom a fiúknak a Clarknál! – Fejvadász a tag, zsánereket gyűjt, lélegzet-visszafojtva eszi a dumát, vagyis baleknak vehetem, akár föl is ültethetem, megbeszélhetek vele egy találkát, hogy eladjak neki egy kis „gubót”, ahogy ő nevezi, de azt hiszem, macskamentával etetem meg az ürgét. (Jegyzet: az illatos macskamenta szaga pont olyan, mint az égő marihuánáé. Sokszor ezt kapja a zöldfülű, vagy aki nem elég óvatos.)

– Nahát – mondom, a karomat tapogatva. – Szólít a kötelesség. Ahogy az egyszeri bíró tanácsolta a másik bírónak: Légy igazságos, de ha nem megy, legyél olyan önkényes, amilyen csak lehetsz.

Bevágódok az automata büfébe, és hát nem Nyerő Billbe ütközök? – valami kölcsönnyagykabátba van bugyolálva, akár egy hűdékes bankár az 1910-es évekből, és vele van a Vén Bart, mocskos és jelentéktelen, vajjas sütit tunkol piszkos ragacstól fénylő ujjakkal.

Bill részéskette gondozásban néhány felsővárosi ügyfeletem, aztán meg ott voltak Bart ismerősei is – néhány agg ereklje még az egykori fűszipózó időkből, kísérteties, hamuszürke portások, fantomvicék, akik véneres, tohonya lapátkezükkkel söprik a nagy, poros hodályokat, köhögcsélnek, köpködnek mákonyjajos hajnalokon, visszavonult, asztmás orgazdák garniszállókban, Pantopon Rózsa, a vén madám Peoriából, sztoikus kínai pincérek, akik sohasem adják jelét, ha betegek. Bart vénségesen drogos járásával felkutatta őket, és lassan, türelmesen, óvatosan cseppentett vértelen karjukba pár órányi meleget.

Egyszer csak úgy magánszorgalomból vele tartottam. Tudod, az öregek hogy képesek zabálni, minden szégyenérzet nélkül, ha látja az ember, hányhatnékja támad. Ugyanígy vannak ezek a vén drogosok a droggal. Makogni, vonyítani kezdenek, ha csak megpillantják. Állukról lóg a nyál, a gyomruk hangosan korog, az egész bélrendszerük perisztal-

tikus mozgásba lendül, valósággal megfőnek, testük tisztos bőrözete foszladozni kezd, attól kell tartanod, hogy a következő pillanatban valami böhöm nagy protoplazma-paca huppan elő belőlük, és körülömlni, körülözönli a drogot. Képtelenség undor nélkül nézni.

„Nahát, ilyenek lesznek az én fiúim is egyszer – gondoltam filozofikusan. – Hát nem fura az élet?”

Így azután a városba visszamenet a Sheridan Square állomáson szállok ki, hátha Solyomszem ott dekkol még valamelyik takarítószeres fülkében.

Mondom, tudtam, hogy már nem húzom soká. Tudtam, elkezdtek a paláverezést, zsernyákos tahóbohu mágiájukat, már rám rakták a vamzerokat a kansasi áristomban, Leavenworthben, felakasztottak távollétemben a rács mögött. – Ugyan, kár bele tovább szurkálni a tűket, Mike! Föl kell húzni, és kész.

Hallom, Chapint egy öt jelképező bábuval intézték el. Egy vén eunuch detektív az őrszoba alagsorában éjjel-nappal, hónapról hónapra azzal szórakozott, hogy távollétében felakasztotta. És amikor Chapint Connecticutban tényleg fellógatták, hát nem törött nyakkal találják meg ezt a vén kriptaszökevényt! Azt mondták, leesett a lépcsőn. Ismered az ilyen szaros zsernyákdumát.

A narkót mágia és tabu veszi körül, átok és amulett. Mexikóvárosban radar vezetett a Kapcsolatomhoz. „Nem ez az utca, a következő, jobbra... innen balra. Most megint jobbra” – és máris megvan: fogatlan, vénasszonyarcú fickó, sztornírozott szemmel.

Tudom, egy terítő (jegyzet: a narkóárust nevezzük így) az árusító körútján végig egy dallamot dúdol, és aki hallja, átveszi tőle. Olyan szürke, annyira szellemszerű, annyira névtelen, hogy meg sem látják, azt hiszik, csak a fejükben zümmög az a dallam. Így aztán a fogyasztók jönnek a *Mosolyok*, a *Szerelmes a kedvem*, az *Azt mondják*, ahhoz

fiatalok vagyunk dallamára, illetve aszerint, mi az asznapra rendelt sláger. Van úgy, hogy ötven patkányforma narkózt látsz beteg hangon nyüszítve egy harmonikás fiú nyomában lépkedni, meg ott van A Fej a spanyolnád székben, aki kenyérbéllel hattyúkat etet, a dagadt transzvesztita, aki a keleti part ötvenes utcáin afgán agarat sétáltat, a vén borissza, aki a magasvasút tartópillérére pisál, a zsidó radikális diák, aki a Washington Square-en röplapokat osztogat, a fasebész, a rovarirtó, a reklámkrapek a Nedickben, ahol keresztnevéen szólítja a pénztárost. A világ drogos hálózata avas gecihúrra hangolva bútorozott szobákban gyűlésezik, vacog narkója-jos reggeleken. (Vén bumburnyákok szívják a fekete füstöt a sárgák mosodáinak hátsó szobáiban, és a Melankólikás Bébi belehal a túladagolt időbe vagy a kényszerelvonás gyilkosan fojtogató hiányhűdésétől.) Jemenben, Párizsban, New Orleansban, Mexikóvárosban és Isztambulban – légkalapácsok és gőzmarkolók rohamától rázkódva drogos átkokat üvöltöttünk egymás pofájába, amiket egyikünk sem hallott, amikor A Fej kihajolt az arra elhaladó gőzhenger pilótafülkéjéből, én pedig egy hordó szurokban találtam meg az adagomat. (Jegyzet: Isztambult egészen lebontják és átépítik, különösen a lepusztult kábszeres környékeket. Több heroinista van ott, mint New Yorkban.) Elevenek és holtak, betegek és kiszolgáltatottak, kelepcébe ejtettek, kirúgottak, újra rákapottak bejönnek mind a drogsugárnyaláb vonalán, és a Kapcsolatember kínai rizses húst kajol a Dolores Streeten (Mexikó, D. F. – Distrito Federal) vagy vajjas sütit tunkol az automata büfében, miután a Tőzsde térig üldözte ugatva a Bagázs. (Jegyzet: Bagázs = New Orleans-i szleng: a kábítószerosztály detektívjei.)

A vén kínai a folyóból merít vizet egy rozsdás bádgedénnyel, kőkemény, koromfekete kék-kakit mos ki belőle. (Jegyzet: *kék-kaki* az elszívott ópium még használható hamuja.)

Igaz is, a detektívemnél ott van a kanalam meg a cseppen-tóm, és tudom, jönnek a frekvenciámon, ez a vak csalimadár, Tányérszájú Willy vezeti őket. Tényleg tányér nagyságú, kerek szája van érzékien merev, fekete szőrültetvény közepén. Vak, mert a szemgolyójába is lőtt, orrát, szájpadrólását szétrágta a H-szívás, a teste egyetlen deszkaszárazra keményedett hegszövet. Már csak enni tudja a cuccot azzal a szájjal, időnként kiemelkedik hosszú epidermiszcsövön ringva, megpróbálja fogni a drog hallhatatlan frekvenciáját. Mindig a nyomomban van, mindenütt a városban, de csak olyan szobákban sejt, ahonnan épp kiköltöztem, és a detektív már csak a Sioux Fallsból jött nászutasokba gyalogol bele.

– Jól van, Lee! Bújj csak elő a mögöl a felcsatolható műfasz mögöl. Engem nem rázol át, ismerünk már – azzal rögtön rántja is félre a koma farkát.

Mostanában Willy nagyon belemelegedett, mindig hallani kint a sötétben (csak éjszaka működik), ahogy nyifog, érzi annak a vak, kutató szájnak a féktelen sürgetését. Amikor azon a ponton vannak, hogy benyomulnak az illetőhöz, és le-sittelik, Willy elveszti minden önuralmát, a szája valósággal kirágja az ajtót. Ha nem volnának ott a zsaruk, ha nem tartanák vissza egy anyagvizsgáló szondával, azonnal kiszívna a nedűt minden felkutatott drogusból.

Tudtam, mindenki tudta, hogy a Tányérszájút eresztették rám. És ha az én tizenéves kuncaftjaim fogják magukat, és bemonadják az unalmast a tárgyaláson – „a kábítószerért cserébe mindenféle undorító fajtalankodásra kényszerített” –, akkor érzékeny búcsút vehetek az utcától.

Ezért hát feltöltöttük a H-készletünket, kéz alatt vettünk egy Studebakert, és irány nyugat.

a
vigilante

A Vigilante végül úgy kopott ki, hogy elhatalmasodott rajta a tudathasadásos elmebaj.

– Álltam magamon kívül, szellemujjakkal próbáltam megakadályozni a lincselést, az akasztásokat... Szellem vagyok, és csak azt akarom, amit minden szellem akar: legyen testem annyi Nagy Idő után, a végtelen vándorlás után a tér szagtalan dűlőin át, ahol nincsen élet, csak a halál színtelen szagtalansága... Senki nem lélegezheti be, senki nem szagolhatja kristálytakonycsipkés, porcogórózsás tekervényein át, az idő széklestén és a hús fekete vérszűrőin át.

Ott állt a tárgyalóterem megnyúlt árnyai között szakadt filmként, behasadozott az arca a lárvaszervek gyönyöreitől és éhínségeitől, ahogy a kábítószer-megvonástól felduzzadtan tapogatózó, ektoplazmaszerű húsában mocoognak (tíz napja jégen, narkó nélkül az Első Kihallgatás időszakában), pedig az a hús majd elillan a narkó legelső néma rezzenésére.

Láttam, hogyan megy végbe. Tíz fontot veszített a súlyából az alatt a tíz perc alatt, amíg ott állt a fecskendővel, fél kézzel lecsúszott nadrágját tartva, az a már elköszönt teste hidegen sárgás fényudvarban ragyogott ott a New York-i hotelszobában... éjjeliszekrény-szemét: cukorkásdobozok, három hamutálcán cigarettavég-lavinák, maradékmozaik álmatlan éjszakákból és a saját bébihúsát szoptató-élvező narkós váratlan éhségrohamaiból...

A Szövetségi Bíróság a Vigilantét egy lincstörvény alapján ítélte el, és így kötött ki a szellemek befogadására speciálisan kiképzett szövetségi diliházban: a tárgyak pontos, prózai rendje... mosdóállvány... ajtó... vécésze... rácsok... itt vannak... ez az... minden vonal elvágólag... utána semmi... Zsákutca... És a Zsákutca ott van minden arcon...

A fizikai fejlemények eleinte lassúak voltak, azután neki-eredtek fekete gomolyokban, átszüremkedtek megereszkedett testszövelein, elmosták emberi vonásait... Végleg besötéült helyzetében a száj és a szem egyetlen szervvé lett, előremered, és áttetsző fogsorral kap valami után... de egyik szerve sem maradt állandó jellegű, sem helyzetét, sem funkcióját tekintve... mindenhol nemi szervek sarjadnak... az egész szervezet a másodperc törtrésze alatti alkalmazkodással változtatja színét és állagát.

a
bugris

A Bugris a maga rohamaival – ahogy ő hívja őket – kész társadalmi adósságállomány. A Belbalek kezdte ki, és ez olyan balhé, amit képtelenség lehűteni, alig hagyjuk el Phillyt, kiugrik, lestoppol egy járőrökocsit, a zsaru meglátja a képét, és mindnyájunkat végigmotoz.

Hetvenkét órája öt másik narkóssal egy cellában. Nincs kedvem előhalászni a dugványomat ezek előtt a kiéhezett kulik előtt, manővereznem kell hát, tejlennem kell az örnek, csak úgy kerülünk külön cellába.

Az előrelátó drogosok, alias mókusok, dugadagot tartanak fenn lesittelés esetére. Ahányszor szűrok magamnak egy adagot, egypár cseppet a mellényzsebembe spriccentek, amitől már merev a bélése. A cipőmben egy műanyag cseppszámláló, az övemben biztosítótű. Ismered a szakszöveget az ilyen tús-cseppentős eljárásról: „A nő fogott egy rozsdás, vérrögös biztosítótűt, hatalmas lyukat vájt vele a combjába, úgy tátongott, mintha egy obszcén, gennyes szájadék várna arra a minden képzeletet felülmúló kongresszusi összejövetelre az üvegcséppentővel, amit íme, belemerítve, eltüntet a nyeldeklő sebben. Csakhogy iszonytatón felvillanyozott

hiányérzete (rovaréhség szárazságban) beletöreti a csepegetőt mélyen combja összemarcangolt húsába (akár egy talajeróziót ábrázoló plakát). De nem törődik vele, azzal sem, hogy kiszedje a szilánkokat, csak mered véres combtövére a hentesek üres, hideg tekintetével. Mit érdeklí most az atombomba, az ágyában a poloskák, a labkér, a Barátság Kölcsönegylet várakozása, hogy tulajdonába szálljon vissza bűnös teste? ...Szép álmokat, Pantopon Rózsa.”

Válójában annyi az egész, hogy a lábodon kissé összecsíped a bőrt, gyorsan beledöfesz a tüvel, *föléje* tartod a csepegetőt, *nem bele* a lyukba, és az oldatot lassan folytatni kezded bele, ügyesen, hogy ne érje a seb szélét... Amikor megmarkoltam a Bugris combját, a húsa viaszként feltüremlett és úgy maradt, a lyukból pedig lassan egy gennycsepp szivárgott. Ott, Phillyben soha nem értem olyan hideg, eleven testhez, mint a Bugrisé...

Eltökéltem, hogy megszabadulok tőle, ha ez mindjárt a matracbált jelentse is. (Angol szokás falun így szabadulni meg az öreg, ágyhoz kötött betegtől. A vele bajlódó család matracbált csap, a vendégek matracokat púpoznak az idős esedékesre, fölmásznak a matracrakás tetejére, ott isszák le magukat.) A Bugris már csak teher az iparágnak, ki kell vezetetni a világ tornácára, a szakadtak utcájába. (*Kivezetni* afrikai szokás. Az előljárót úgy is hívják, hogy a „Kivezető”: az ő tiszte, hogy az öreg manuszokat kivezesse a faluból, és otthagyja őket a dzsungelben.)

A Bugris rohamai mindennaposakká váltak. Zsaruk, kapusok, kutyák, titkárok vakkannak rá, ha közelít. A szöke isten érinthetetlen hitványságba bukott. Kapcsolatpacákok nem változnak, szétválnak, darabokra szakadnak – az anyag robbanásai a csillagközi tér hidegében, kozmikus porként elsodródhatnak, csak az üres test marad vissza. Világ kan prosztijai, van egy balek, akit kívülről nem tudtok átrázni: a Belbalek.

Otthagytam a Bugrist a sarkon a vörös téglás, eget verő nyomornegyedben, csendesen hulló országos koromesőben.

– Megyek, ismerek itt egy dokit. Mindjárt jövök, elsőrendű gyógyszerértári pondróport ad. Nem, ne, csak várj meg itt. Nem akarom, hogy faggasson.

Ne törődj vele, meddig, csak várj rám, Bugris, ott, azon a sarkon. Isten veled, minden jót, fiú! ...Hova is távoznak, amikor kísétálnak, és hátrahagyják a testüket?

Chicago: hántolt digók láthatatlan hierarchiája, atrófiás gengszterek búze, földhöz tapadt szellem tarhál Északon, Halstead, Cicero, Lincoln Park tájain, álmokért lejmol, jelenre települt múlt, játékautomaták, autós bisztrók.

A Belvárosban: végtelen parcellarend, televízióantennák az értetlen égbe meredve. Életmentes házakban az ifjak fölött lebegnek, amit ők kiabálnak, abból tunkolnak föl valamicskét. Csak a fiatalja hoz valami újat, és ők sem sokáig fiatalok. (East St. Louis bárjaiban teng a rég halott Vadnyugat, az egykori folyami bárkák emléke.) Illinois és Missouri. Termeszdombépítők miazmája, az Élelemforrás csúszó-mászó imádása, kegyetlenül undok ünneplések, a Százlábú Istenség holtpontra jutó zsákutca-rémülete terjed Moundville-től Peru partjainak holdtáji sivatagjaiig.

Amerika nem ifjú ország. Vén, mocskos, gonosz már a telepesek, már az indiánok előtt. Ott az Átok, várakozó állásponton.

És örökké a zsaruk. Sima modorú, főiskolát végzett állami zsaruk, jól begyakorolt bocsánatkérő karatty, elektronikus szemek mérlegelik a kocsit, a poggyászt, az öltözéket, az arcokat. Vigyorgó, nagydarab városi detektívek, halk szavú vidéki seriffek sötét fenyegetéssel fakószürke, flanelszínű szemük mélyén...

És örökké baj van a kocsikkal. St. Louisban az 1942-es Studebakert (ugyanolyan gyári hibája volt, mint a Bugrisnak) egy felújított, vén Packard limuzinra cseréltük, és a kiégett

csapágyával éppen hogy eljutottunk Kansas Citybe, ott vetünk egy Fordot, de arról meg kiderült, hogy falja-égeti az olajat, hát beszámíttattuk egy Jeepbe, azt jól meghajtottuk (nem valóik sztrádára), valami kiégett benne, recsegés-ropogás, vissza a jó öreg Ford V-8-ashoz. Abban nincs párja, hogy legalább el lehet jutni vele valahova, még ha falja is az olajat.

És az a USA-nehézkedés ránk zárul, ahogyan semmilyen más evilági nehézkedés, rosszabb, mint az Andokban, magas fekvésű hegyi városok, metsző szél a csúcsok tájképes levelezőlapjairól, a ritka levegő torokszorító halál a hörgők táján, Ecuadorban a folyami városok, maláriaszürkesség, mint narkós pofák a fekete Stetson kalap alatt, elöltöltős puskák, keselyűk csipegetnek az utcai sárban – és amitől megáll az ész, amikor kiszállsz a malmói révhajóból Svédországban (a révhajón vámmentes a szesz), ez a nehézkedés azt a sok jó, olcsó, vámmentes itókát mind kibuggyantja belőled, lehúzza az anyaföldre, és akkor: elfordított tekintetek, temető a város közepén (Svédföldön minden város temető köré épült), délután pedig nincs hova betérni, nincs nyitva egy csapszék, egy mozi sem, hát mihelyt fölperzseltem tangeri teafű-szi-varkámat, kijelenttem:

– Máris megyünk vissza a kompra.

Mert nincs még egy olyan nehézkedés, mint az amerikai. Láthatatlan, nem tudhatod, honnan ered. Vegyünk egy olyan koktélbárt, valamelyik mellékutca legvégén – minden háztömbnek megvan a maga bárja, vegyeskereskedése, ita-lozója. Besétálsz, és már is mellbe vág az egész. De honnan jön?

Nem a bárfiú, nem a kuncsaftok hada, nem a bárszékek krémszín műanyag szegélye, még csak nem is a homályos neonfény a lényeg. Még csak a tévé sem.

És erre a nehézkedésre épülnek szokásaink, ahogy a koka-inra épül egész tartásunk, míg be nem áll a K-krach. A narkó

pedig már apadóban. Itt vagyunk ebben a lómentes városban, torokszirupot szopogatunk. Felöklendezzük a szirupot, és hajtunk tovább, tovább, hideg északi szél sivít ócska ruháinkon át vacogó, betegesen izzadó testünkig, és a merevség beáll, mikor a kábítószer távozik a szervezetből... Tovább a letarolt tájon, döglött örvös állatok az úttesten, keselyűk a mocsarak és ciprustönkök felett. Motelokban rostlemez válaszfalak, gázkonvektor, vékony rózsaszín takarók.

Az utazó hilózik és vándornarkósok lefeketítették a texasi dokikat.

Aki eszénél van, nem is próbálkozik velük Louisianában. Állami Drog törvény.

Végre Houstonba érünk. Ismerek egy patikust az egyik vegyesboltban. Nem jártam nála öt éve, de csak felpillant, gyorsan végigfut rajtam a szeme, épp csak bólint.

– Várj meg ott szemben a pultnál!...

Leülök, kérek egy kávét. Egy idő múlva odajön, leül mellém.

– Mi kellene?

– Egy üveg PG és száz membi.

Bólint.

– Fél óra múlva gyere.

Amikor visszamegyek, a kezembe nyom egy csomagot.

– Tizenöt dollár... Aztán csak óvatosan.

PG-vel injekciózni borzasztó veszélyes. Előbb le kell égetni az alkoholt, azután kifagyasztani a kámfort, és a maradék barna folyadékot csepegtetővel leszívítani – egyenesen a visszerbe kell juttatni, mert különben tályogot csinál, rendszerint tályog a vége, akárhogy ügyelsz. Még a legjobb egy-két dilibogyóval lehajtani... Beletöltjük egy pernós palackba, és nyomás New Orleans felé, útközben foszforeszkáló tavak, gázégetők narancsvörös lángnyelvei, mocsarak és szeméthe-gyek, üvegcserepeken és konzervdobozokon mászkáló aligá-torok, motelok neonarabeszkei, a szemétszigetetről stoppos stricik zúdítják trágárságaikat az elszáguldó kocsikra...